

Evandeoska melodija

Misli uz Petu vazmenu nedjelju

10. svibnja 2020.

Evandeoski ulomak

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima:

»Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: ‘Idem pripremiti vam mjesto’? Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja. A kamo ja odlazim, znate put.«

Reče mu Toma: »Gospodine, ne znamo kamo odlaziš. Kako onda možemo put znati?« Odgovori mu Isus: *»Ja sam put i istina i život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni. Da ste upoznali mene, i Oca biste moga upoznali. Od sada ga i poznajete i vidjeli ste ga.«*

Kaže mu Filip: »Gospodine, pokaži nam Oca i dosta nam je!« Nato će mu Isus: *»Filipe, toliko sam vremena s vama i još me ne poznaš?«* »Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti onda kažeš: ‘Pokaži nam Oca’? Ne vjeruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni? Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini djela svoja. Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac u meni. Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte.

Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu.« (Iv 14, 1-12)

Glazba prije svega

Evandeoski ulomak koji je pred nama ove *Pete vazmene nedjelje* izuzetno je važan za shvaćanje Isusove osobe i Njegova poslanja. Međutim, da bi ga u potpunosti shvatili, potrebno ga je prvotno staviti u uži i širi kontekst Evanđelja po Ivanu. Četrnaesto poglavlje Ivanova evanđelja nastavak je Isusova govora u trinaestom poglavlju. Rekavši to, mislim da nismo otkrili „toplu vodu“, ali smo ipak učinili nešto što je važno. Naime, pratili smo evandeoski tekst te njegovu dinamiku. Upravo se tu, dragi prijatelji, često krije

i problem u shvaćanju nekoga biblijskog tekst jer ga često želimo shvatiti bez konteksta, bez onoga izvora s kojega on i proizlazi.

Dugogodišnji profesor na *Papinskom biblijskom institutu* (Biblikum) u Rimu te vrsni bibličar svjetskoga glasa, Luis Alonso Schökel, znao je reći – Glazba prije svega! Možemo zastati i opravdano se zapitati – kakve veze ima glazba s biblijskim tekstom? Schökel je poveznicu nalazio u sljedećem. Naime, za Schökela je proučavanje biblijskog teksta bilo kao sviranje pojedinog instrumenta. Da bi to bilo moguće, trebalo je poznavati notne zapise, a isto tako i biti vješt u pritiskanju tipki. Ako je pak u pitanju samo slušanje glazbe, potrebno je jednostavno zastati i oslušivati melodiju. Jednostavno se prepustiti zvukovima i dopustiti im da oni kreiraju svoju priču koja će u nama buditi divljenje. Da, glazbi se uvijek divimo, osobito kada je u pitanju klasična glazba. Ne znam što me više fascinira, glazbenik na pozornici koji vješto koristi gudalo na violini, ili s druge strane sam zvuk koji nastaje njegovim korištenjem gudala. No, kako je s biblijskim tekstom? Ima li u njemu nečeg melodioznoga, nečeg što je sposobno u nama probuditi divljenje? Schökel je tvrdio da ima, i to u izuzetnoj mjeri. Ipak, problem je, veli on, u tome što se biblijskom tekstu mi jednostavno ne želimo prepustiti kao što se prepuštamo glazbi dok ju slušamo. Biblijski tekst od nas traži, baš kao i glazba, da mu pristupamo s nevjerojatnom pomnošću, kako bi svaki njegov ton odjeknuo ne u našim ušima, nego u našoj duši. Ustvari, tako je i s glazbom. Zvuk u uhu neće imati nikakvog učinka, ako se ne pretoči u melodiju duše. Uputimo se stoga k evanđeoskom ulomku ove Pete vazmene nedjelje te se prepustimo njegovoj melodioznosti.

Uvertira

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima:

»Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: 'Idem pripremiti vam mjesto'? Kad odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja. A kamo ja odlazim, znate put.« (Iv 14, 1-4)

Današnji evanđeoski ulomak započinje jednostavnom izjavnom rečenicom – U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: Neka se ne uznemiruje srce vaše! Čemu takva uvertira našega teksta? Rekao bih da ona proizlazi iz radikalnoga poznavanja ljudske osobe. U našim lekcionarima današnji evanđeoski ulomak započinje rečenicom – U ono vrijeme reče Isus svojim učenicima. Te pak rečenice nema u notnom zapisu samog evanđeoskog ulomka u našim Biblijama. Razlog ove rečenice leži u tome da kada čitatelj pristupa evanđeoskom ulomku ove nedjelje, jednostavno se na taj način može lakše staviti u ambijent samoga teksta. Jer ukoliko nismo stavljeni u misaoni okvir jednog biblijskog teksta teško je očekivati da ćemo se uspjeti prepustiti njegovoj melodiji.

Evandeoski ulomak – Iv 14, 1-12 – pripada jednom daleko širem misaonom ambijentu. Njegov početak nalazimo još u Iv 13, 1 gdje nas evanđelist obavještava kako se nalazimo u okrilju židovskoga blagdana Pashe kada Isus okuplja svoje učenike, one koje istinski ljubi, kako bi s njima blagovao. Prilikom večere ostavlja im znak koji želi da i oni čine u budućnosti. To će biti znak istinske pripadnosti njemu. Kakav je to znak?. Znak pranja nogu koji se jednostavnim jezikom današnjice može prevesti jednom jedinom riječju – ljubav. To je znak Isusa Krista. Znak Njegove osobe. Stoga će oni koji se žele zvati Njegovim imenom, a shodno tome i slijediti ga, nužno trebati biti opečaćeni tim istim znakom. Međutim, taj znak često ne biva shvaćen te ga se rastoči u vrlo banalne kategorije koje nemaju istinske veze s onom snagom koju u sebi krije taj istinski znak Isusa Krista. Da je taj znak Krista teško shvatiti, vidimo već u trinaestom poglavlju Ivanova evanđelja kada po prvi puta u narativnoj sekciji Iv 13-14 nalazimo tekstualnu formulu: *reče mu (kaže mu)*¹. U toj formuli krije se na neki način ključ shvaćanja današnjega evanđelja te njegova dubina. Prvi puta tu formulu nalazimo u Iv 13, 36 kada se Petar obraća Isusu te pokazuje svoje neshvaćanje Isusova puta. Petar mu kazuje da će on poći za Kristom na taj isti put. Nakon Isusova tajnovitog odgovora Petru da on trenutno za Njim ne može poći, Petar mu tvrdi kako će i svoj život položiti za njega te da nema razloga da se Njemu bilo što dogodi. Petar, na neki način, ne shvaća Isusov temeljni znak – ljubav koja se predaje. Ovdje stoga po prvi puta naziremo centralnu problematiku narativne sekvence u Iv 13-14. Problem se dakle nalazi u istinskom shvaćanju Isusove osobe te naravi Njegova poslanja. Tu, dakle, nalazimo razlog Isusove uvodne rečenice – Neka se ne uznemiruje srce vaše. Srce koje je simbol cijeloga bića. Ne tek simbol nutrine, nego svega onoga što čovjek jest u svome totalitetu. Srce je to koje biva uzbuđeno pred pogledom na ono što gubi iz vida. No ono srce koje shvati dubinu osobe koja se pred njom nalazi, drugim riječima, srce koje istinski spozna da je temeljni znak Isusove osobe, znak ljubavi koja biva darivana, ne može biti uzbuđeno jer spoznaje da pred njim stoji sam Bog u osobi Isusa Krista koji ga neizmjerljivo ljubi do puknuća vlastitoga srca.

Tumač svoje osobe

Reći ćemo iz tog razloga kako se Isus u današnjem evanđelju prikazuje kao istinski tumač svoje osobe za koju želi da bude u potpunosti shvaćena. No, problem s kojim se susreće jest problem nemogućnosti shvaćanja Njegove osobe i poslanja. Sve što je do tada evanđelist naglašavao u prikazu Isusove osobe, na neki način iznova biva dovedeno u pitanje. Ne kao da do sada nije bivalo upitno, nego sada biva još više jer Isusov lik postaje nejasan još i samim učenicima. Nezamisliva je frustracija koju je Isus, a to je vrlo lako moguće, doživljavao od strane svojih učenika. Rečenica koju im govori je nevjerovatna – Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! Do sada nisu vjerovali? Nastupa li Isus ovdje kao totalni paničar i očajni genijalac koji više ne zna što i kako? S druge strane još više zbunjuje i slušatelje, a i čitatelje jer razdvaja dvije stvarnosti – vjerovanje u Boga

¹ Riječ je o jezičnoj konstrukciji: λέγει αὐτῷ (usp. Iv 13, 36; Iv 14, 5.8)

i vjerovanje u Isusa. Nisu li to iste stvarnosti? I opravdano zastajemo slušajući melodiju ovoga teksta te zviždimo. Da, nije nam jasno. S druge strane, tragedija ovoga Isusova nastupa se nastavlja. On ide dalje – idem pripraviti Vam mjesto. Kakvo mjesto? Ali mi želimo biti s Tobom, Isuse, ovdje i sada, a ne na nekom drugom mjestu. Jer jedino živi Gospodina slave i to ovdje i sada. O tome još Izaija govoraše (usp. Iz 38). I tu sada, dragi prijatelji, zastajemo. Jer ako nastavimo na ovakav način pristupati Isusu nećemo stići nigdje. Odlučujemo se za drukčiji pristup evanđelju. Dopustit ćemo samome tekstu, njegovoj melodiji da nam ona bude tumač i potrebna didaskalija za istinsko shvaćanje Isusova govora.

Evanđeoski tonalitet

Isusov govor, odnosno, mi ćemo to slikovito reći - melodija današnjeg evanđelja, shvatljiva je ukoliko razriješimo problem notnog zapisa koji je pred nama. Naime, nemoguće je svirati skladbu iz pola teksta. Moguće je, no cjelina ne dolazi do izražaja i samim time smo osuđeni na kakofoniju. Ona temeljna glazba koju svira naš evanđelist danas jest zapis od više nota. Ona prvotna nota jest sadržana u riječi put. Pođimo, dakle, od te osnovne note kako bi nam cijelo glazbeno djelo bilo što jasnije.

Put i poslanje

Evanđelist Ivan o putu govori na nekoliko mjesta u svom evanđelju. Već na početku vidimo kako Ivan Krstitelj govori o potrebi pripreme puta za dolazak Onoga koji ima doći – Isus Krist (usp. Iv 1, 23). Stoga je već na početku Ivanova evanđelja jasno kako je put oznaka za pripremu čovjeka za susret s Isusom Kristom koji je istinski put. Od Ivanova prvoga poglavlja do četrnaestoga poglavlja, u kojemu se misaono nalazimo ove nedjelje, Evanđelist je nastojao prikazivati što to znači Isusova osoba te kako se s Njome ophoditi. Isus je, dakle, autentični put ukoliko je kanal Božje prisutnosti na zemlji. Međutim, uočavamo nešto vrlo važno u današnjem evanđeoskom ulomku. Isus jest put, ali u onoj mjeri u kojoj nas vodi k Ocu.

Stoga, sada shvaćamo Isusove riječi u Iv 14, 1-4. Dakle, već u prva četiri retka današnjeg evanđeoskog ulomka jasna je uloga i poslanje Isusa Krista. On svoju legitimaciju pronalazi u svijesti svoga poslanja. O kakvoj se legitimaciji radi? Ne, dakle, o legitimitetu Njegova božanstva, jer je on od samog početka Isusova evanđelja jasan, nego pak o njegovoj legitimnosti utjelovljenja Boga u osobi Isusa Krista, čovjeka iz Galileje, koji je jasno vidljiv svojim učenicima. Taj pak čovjek od krvi i mesa, da bi u očima učenika bio ipak nešto više od tek pukoga prolaznika, mora imati autoritet koji će biti potvrđen u snazi Onoga koji ga šalje. Tu se, dakle, krije smisao i snaga Isusova govora u današnjem evanđelju. Zato Isus otvara svoj kratki govor učenicima s riječima o pripremi puta jer na taj način biva jasno njegovo ovozemaljsko poslanje.

Kristov odlazak i ponovni dolazak shvatljiv je, dakle, u snazi njegova poslanja. Kakav je to odlazak o kojemu govori evanđelist? To je odlazak u muku te ponovni

dolazak u Duhu. U Isusu se na veličanstven način prožimaju dvije perspektive ljudske osobe. Zemaljska je ona koja svoju svrhu pronalazi tek u istinskom darivanju i izgaranju za drugoga sve do smrti. Jer tek u smrti, koja će biti shvaćena u smislu istinskoga izručenja naše osobe Bogu, moguć je početak one druge perspektive za koju je stvorena naša osoba, a to je vječni život u snazi Duha - u snazi Duha Božjega koji je i Isusa iz Nazareta uzdigao iz zemaljske u vječnu, onostranu perspektivu. To je, dakle, put svakoga čovjeka. Jer, stvoreni smo za vječnost, a ne tek za puki tijek ovozemaljskih zbivanja. Promišljajmo o tome, dragi prijatelji! Osvijestimo si smisao našega osobnog životnog poslanja. Neka ono ne bude tek ispunjavanje naših obaveza i puki ciklus dana. Pozvani smo na istinski život. U mjesto gdje Krist prebiva u zajedništvu s Ocem. Stoga, neka svaki naš dan bude život u nasljedovanju istinskoga puta k Ocu. A to je hod nasljedovanja Krista koji sebe naziva putom. To je put žrtve i odricanja. Put dragovoljnog izgaranja za brata čovjeka. Jer, jedino tako čovjek dozrijeva kako bi bio dionik „dnevnog boravka“ samoga Boga.

Isus pretpostavlja, i to čini sasvim opravdano, da Njegov učenik poznaje taj put. Uzima si s pravom to pretpostaviti jer je svojim životom ukazivao na to kako se dolazi k Ocu. No, evanđeoski ulomak pravi pauzu. Na pozornicu stupaju dva lika čija pitanja kao da pojačavaju melodiju koju sviraju virtuozni na sceni.

Tomine udaraljke

Reče mu Toma: »Gospodine, ne znamo kamo odlaziš. Kako onda možemo put znati?« Odgovori mu Isus: *»Ja sam put i istina i život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni. Da ste upoznali mene, i Oca biste moga upoznali. Od sada ga i poznajete i vidjeli ste ga.«*

Evanđeoska melodija koju smo pratili biva prekinuta glazbom Tome koji naprasno, kao i inače u Ivanovu evanđelju (usp. Iv 11; Iv 21), stupa na scenu sa željom da dođe do izražaja svojim udaraljka ne bi li zaglušio glavnu melodiju. No, uloga onih koji su na udaraljka u pozadini orkestra nije ta da ometaju glavnu melodiju, nego da ju skladno nadopune svojim ritmovima. Isus, kao glavni virtuoz, to prepoznaje te na njegovu melodiju odgovara još profinjenijim tonom - *»Ja sam put i istina i život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni. Da ste upoznali mene, i Oca biste moga upoznali. Od sada ga i poznajete i vidjeli ste ga.«*

Što se, dakle, događa? Svjedočimo virtuoznosti Isusa koji prepoznaje druge svirače te na njihove tonove odgovara. I to ne pozivanjem drugih svirača, nego baš kao dirigent – zamahom svoje ruke, svoje osobe. Iz svoje osobe upućuje melodiju kojoj kao da je stremila cjelokupna partitura sve do sada. Objavljuje istinu o samome sebi. Objavljuje istinu o čovjeku, shodno tome. Ona je samo jedna – čovjek je biće pozvano u zajedništvo s Ocem i tek tako ostvaruje svoju bit te dolazi do istine o sebi. To se pak prijateljevanje s Ocem odvija u susretu s Isusom jer je on istinski objavitelj Oca. Ne znam koliko smo toga, dragi prijatelji, svjesni u našim životima onda kada pristupamo Isusu Kristu, živome Bogu. Jesmo li svjesni da pristupamo samome Bogu? O velike li tajne, a

još veće radosti istodobno. Poznavanje Krista jednako je poznavanju samoga Boga. Kako snažne riječi a kao da ih uzimamo nekako olako.

Poznajemo li Isusa? Možemo li reći da smo ga istinski susreli, prijateljevali s Njim? Frapantno je, dragi prijatelji, da toliki ljudi sebe zovu vjericima, a nemaju iskustva osobnoga susreta sa živim Bogom – Isusom Kristom. Nikada neću zaboraviti susret s Markom Ivanom Rupnikom, svećenikom i profesorom na Gregorijani u Rimu, kada je ustvrdio nešto nevjerovatno. Naime, jednom reče: „Tolike sam duhovne vježbe vodio i tolike ljude susreo, a doista mi se čini da većina ljudi koji su bili njihovi sudionici ustvari nema iskustvo osobnoga susreta s Bogom. Oni o Bogu govore, ali ga nisu istinski doživjeli“. I on nastavlja: „Jedno je o Njemu učeno govoriti, a sasvim je drugo imati živo iskustvo osobnog susreta s Njime“. Jesmo li i mi, dragi prijatelji, oni koji ga možda još uvijek nisu istinski upoznali i susreli? Svakome na promišljanje.

Filipovo čembalo

Kaže mu Filip: »Gospodine, pokaži nam Oca i dosta nam je!« Nato će mu Isus: *»Filipe, toliko sam vremena s vama i još me ne poznaš?«* »Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti onda kažeš: ‘Pokaži nam Oca’? Ne vjeruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni? Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini djela svoja. Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac u meni. Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte.

Glazba se nastavlja, no sada u još intenzivnijem obliku. Na jednak način kao i Toma, Filip poput vrsnog čembaliste stupa na scenu - »Gospodine, pokaži nam Oca i dosta nam je!« U njegovim tonovima kao da je nešto teško. Poput glazbenika koji svira napamet. Onako kao kad se okupi društvo pa svako uzme svoju gitaru pa krene pjesma. Bez trunke želje da se prati onoga koji pjeva pored tebe. Filipove riječi kao da ljute dirigenta, no On i dalje ne odlazi sa pozornice. Isus, dirigent, još jednom ukazuje na glavnu melodiju naše kompozicije. Koja je to melodija? Ona pak koja ukazuje na jedno – „Tko je vidio mene, vidio je i Oca“. Isus još jednom podsjeća na ono što je bitno. A samo je jedno bitno i istinski važno - istinska vjera u Isusa kao Onoga koji je put k zajedništvu sa izvorom pravoga života. Jer Otac neprestano prebiva u osobi Isusa Krista.

Crkveni koncili (Kalcedon – 451.) to će i dogmatski, svečano ustvrditi kada će reći da Kristova osoba u sebi ima dvije naravi. Ljudska i božanska narav u Kristu međusobno su neodijeljene, ali isto tako nisu ni pomiješane. Isusov je, dakle, život neprestana relacija i povezanost. Joseph Ratzinger će, stoga, svoju teologiju o trojstvenom nauku temeljiti upravo na ideji *zajedništva*. U njegovoj je teologiji pojam *communio* nešto što je presudno. Isus svoju snagu crpi, dakle, iz neprikosnovena jedinstva s Bogom Ocem te u tome nalazi snagu za svoje poslanje. To i naglašava današnje evanđelje - *Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini djela svoja. Vjerujte mi: ja sam u Ocu i Otac u meni.*

Međutim, ovaj nauk ne ostaje samo mrtvo slovo na papiru, nego se potvrđuje i u cjelokupnome životu Isusa Krista te biva vidljiv u djelima koje On čini. Zato kaže - *Ako ne inače, zbog samih djela vjerujte*. Uviđamo, dakle, apsolutni integritet Isusove osobe. Drugim riječima, nije bitno samo zvati se Božjim, nego to istinski i živjeti. Naš je život mjesto potvrde da smo uistinu Božji. A kako često padamo na tome planu smatrajući da možemo biti oni koji o Bogu govore, a to ne žive. Nismo li time osudili svoje biće na apsolutni paradoks jer dan nam je biljeg samog Boga u snazi sakramenata koje smo primili, a i onih koje primamo? Ne krije li se baš tu često razlog naše nemoći i manjkavosti? Jer pomislismo da možemo biti bogonosci bez Boga. Kakva li apsurdna. Zato nam je Filipov tonalitet itekako poznat. Taj notni zapis često imamo pred očima. Ipak ne očajavamo, nego i mi, kao i učenici, nekad upiremo pogled u dirigenta kako bi vidjeli Njegov završni zamah rukom.

Dirigentov završni pokret

Zaista, zaista, kažem vam: Tko vjeruje u mene, činit će djela koja ja činim; i veća će od njih činiti jer ja odlazim Ocu.«

Naš glazbeni komad završava pokretom ruke Onoga koji je i započeo svirku. Isus sada pak ukazuje na ono što je od samoga početka trebalo uočiti kao temeljnu melodiju, a to je vjera. Njegov je ton svečan. To vidimo u dvostrukom ponavljanju tako nam poznate riječ *amen* koja je vidljiva u grčkom tekstu evanđelja. U grčkome tekstu, dakle, dva puta imamo *amen amen* što možemo prevesti sa uistinu ili zaista. Isus pojašnjava nešto što je od samoga početka trebalo biti jasno, a to je istinska vjera. Nevjerojatno je da ono što se nekako tako „zdravo za gotovo“ pretpostavlja, ipak se pokazuje u isto vrijeme tako nejasnim i potrebnim pojašnjenja. Da, vjera je nešto što svi uzimamo „budi pošto“ jer reći ćemo – *ne bi ni išli u crkvu da ne vjerujemo jer tko bi to radio*. Međutim, kako god, evanđelje nas otrježnjava te nam ukazuje na važnost propitkivanja kvalitete naše vjere.

Vjera je nešto što neprestano treba izgrađivati. Ona nije uravnilovka, nego je neprestani pokret našega bića prema Bogu. To je vidljivo i u grčkome tekstu ovoga evanđeoskog ulomka. Glagol *pisteuo* koji se na hrvatski jezik prevodi sa *vjerovati*, na početku i na kraju ove tekstualne jedinice koristi se uz grčki prijedlog *eis* koji označava hrvatski prijedlog *u* (usp. Iv 14, 1 i Iv 14, 12). Uviđamo dakle da je vjera pokret. Ona je dinamika, a ne tek konstatacija. Onaj koji svoju vjeru shvaća kao dinamiku taj će, kako Isus sam kaže, biti sposoban činiti djela koja je On sam činio. I ne samo to, nego će činiti još i veća djela (usp. Iv 14, 11-12).

Važno je prepoznati kako riječ djela (grč. *erga*) ne znači, kako se to u prvi mah čini, automatski neki čin ili izvanredno djelo, nego pak cjelokupnost onoga što mi kao ljudi činimo kako bi se istinski pokazali ljudima. Djelo je oznaka za sve naše ljudske čine koji su imanentni nama kao ljudima, a koji nas pokazuju kao osobe. Ona, djela, označavat će na taj način cjelokupni naš karakter i sve ono što mi jesmo. Za čovjeka koji istinski

povjeruje ta će ga vjera neminovno mijenjati do te mjere da ga „protresa“ u srži njegova bića te će zato karakter njegove osobe bivati sve više preobražen na sliku samoga Krista. Čak do te mjere da će drugi ljudi njegov život uistinu promatrati kao nešto čudesno. Takvim promjenama svjedočimo iz dana u dan. Jer, puno je ljudi koje je istinski susret sa likom Isusa Krista stubokom promijenio te više nisu, kako bi mi to rekli, ono što su nekoć bili. Stoga, upustimo se u avanturu koračanja s Isusom Kristom te mu dopustimo da bude naš istinski put, istina i život.

Vlč. mr. sc. Ivan Benaković